

звънтѣше като камбана все една мисълъ... Всѣки загубенъ мигъ е цененъ.

А може би предателската ржка вече дигаше блѣската стомана на измѣната...

Той цѣлъ потрѣпна. Дали щѣше да успѣе да стигне на време? Какво ли щѣше да стане въ неговото отсъствие въ Търново? Ако се разкрие измамата? Какво ще стане съ баща му, съ майка му! Ахъ, дано Господъ улиса ума имъ въ други работи, за да не забележи никой нищо...

Предъ него лежеше, широкъ и мамещъ, друмътъ за Долна земя...

Добромиръ махна съ ржка. Да става каквото ще. И безъ да мисли вече за нищо, той пришпори коня си и литна надолу. Къмъ югъ... Къмъ Солунъ.

ГЛАВА XXXV.

Сякашъ поле, осѣяно съ безчислено много гѣби, се бѣлѣеше станътъ на царъ Калоянъ въ Лагодинъ.

Край рѣка Галикъ, той бѣ разположилъ шатритѣ на войводи и челници. Тамъ стануваха и многохилднитѣ коне. А иначе, цѣлата войска бѣ разпредѣлена около градскитѣ стѣни. День и нощъ копиехвъргачи, стрелци, шлемоносци, щитоносци, пращници, копиеносци, технитари, нападаха съ неуморна дързостъ могъщата крепостъ.

Копачитѣ подриваха основитѣ на източната стена, която стрѣмно се спущаше — начупена въ многобройни четверожгълни кули — къмъ морето. А откъмъ равнината страшнитѣ обсадни машини свиваха около обречения градъ зловещия си обржчъ. Тамъ, при западната стена, се водѣше най-отчаяната борба. Тамъ ромеитѣ бѣха струпали най-добритѣ си сили, защото първата стена бѣ вече пробита и разрушена, българитѣ бѣха затрупали рова, който се намираше предъ втората, и вече бѣха нагласили машинитѣ си до нея.

Съ помощта на вжжета и вериги войскаритѣ блѣскаха стениитѣ съ грамадни греди, въоръжени съ тежки желѣза. Други управляваха машинитѣ, които защитаваха копа-